

Arrest

nr. 308 404 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jamaicaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2023 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Ninove op 18.10.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: B.

Voornaam: D.R.

Geboortedatum: (...)1980

Geboorteplaats: (...)
Nationaliteit: Jamaica
In voorkomend geval, alias

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
 - tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze Staten,
- binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart In België te zijn sedert februari 2022 en verklaart te willen huwen met H. S. (...) wonende te (...).

Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige echtgenoot. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Bovendien, zijn Intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert volgend middel aan in haar verzoekschrift:

"Enig middel: schending van art. 8 EVRM, het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Art. 8 EVRM stelt het volgende:

"Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker woont samen met zijn duurzame partner, mevrouw H.(...) en diens twee pluskinderen A. (...) en N. (...) sinds september 2022. Samen vormen ze een samengesteld gezin.

Verweerder heeft met de relatie tot de pluskinderen van verzoeker in België geen rekening gehouden.

Nochtans werd dit besproken tijdens het verhoor bij de lokale politie en werden stavingstukken van zijn band met de pluskinderen overgemaakt tijdens het verhoor waarna de lokale politie contact opnam met de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 7. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig visum of verblijfstitel.

Echter, nu een vreemdeling slechts bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten, en verzoeker zich beroept op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), is een verder onderzoek in het licht van dit verdragsartikel noodzakelijk en heeft verzoeker wel een belang bij zijn grieven die daarmee verband houden.

Er moet worden opgemerkt dat verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België en dat moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om hem op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’ toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Derhalve moet worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Verzoeker beroept zich op zijn gezinsleven met zijn duurzame partner mevrouw HONNAY waarmee hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd en diens twee pluskinderen. Hij betoogt in essentie dat de verwerende partij onzorgvuldig is te werk gegaan, aangezien geen rekening wordt gehouden met alle nuttige elementen in het dossier, m.n. zijn relatie tot de minderjarige pluskinderen waarmee hij reeds samenwoont sinds september 2023 zodat een eerlijke fair-balance toets ontbreekt zoals voorgeschreven door artikel 8 EVRM.

Het is derhalve duidelijk dat de gedane belangenafweging in de bestreden beslissing niet zorgvuldig is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Besluit

De verwerende partij maakt zich met de bestreden beslissing van 18 oktober 2023, ter kennis gebracht aan verzoeker door de lokale politie Ninove op 18 oktober 2023 schuldig aan schending van 8 EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het recht op eerbiediging van privé-, familie- leven, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bijgevolg is dit middel ernstig.”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu bevat de bestreden beslissing een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verder wordt ook

feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie en worden de elementen die conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel besproken.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. In essentie is verzoekende partij het oneens met de beoordeling inzake haar gezinsleven en meent zij dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.6.1. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij als volgt:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

Bovendien, zijn Intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

2.6.2. Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § RvV 273 971 - Pagina 28 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat mogelijk

noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemits/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.6.3. De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven/privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van deze of gene beslissing.

Enkel indien een beschermingswaardig gezins-/privéleven in België aannemelijk wordt gemaakt, moet de verwerende partij overgaan tot een belangenafweging.

2.6.4. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen minderjarige kinderen in België heeft. Zij beroept zich op haar gezinsleven met haar partner, waarmee zij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, en diens twee pluskinderen. Zij betoogt *in casu* dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan is, aangezien geen rekening zou zijn gehouden met haar relatie tot de minderjarige pluskinderen waarmee zij reeds samenwoont sinds september 2022.

2.6.5. Uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij betwist dat verzoekende partij een gezinsleven heeft met H.S., een Belgische onderdaan. Waar verzoekende partij zich evenwel beroept op een gezinsleven met H.S., maakt zij niet duidelijk waarom de gegeven motivering – in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij en haar partner wisten dat verzoekende partij niet was toegelaten noch gemachtigd tot verblijf en hun gezinsleven vanaf het begin in België precair zou zijn – disproportioneel zou zijn. Uit de voorliggende gegevens blijkt dat verzoekende partij op geen enkel ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. In deze omstandigheden moeten zij en haar partner zich er vanaf het begin van bewust zijn geweest dat het voorgehouden gezinsleven in België, omwille van verzoekende partij haar preciaire verblijfssituatie, eveneens een precair karakter kende. Het EHRM heeft reeds duidelijk geoordeeld dat wanneer dit het geval is, enkel in uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (*Mitchell v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en *Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39). Artikel 8 van het EVRM kan geenszins zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). Verzoekende partij blijft in gebreke de uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen die in haar situatie zijn vereist om alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen vaststellen.

De Raad stelt daarbij vast dat niet blijkt dat de partner van verzoekende partij samen met haar kinderen verzoekende partij niet zou kunnen volgen naar Jamaica om aldaar het gezinsleven verder te zetten. Daarenboven moet worden benadrukt dat de bestreden maatregel niet noodzakelijk betekent dat verzoekende partij in de toekomst niet langer in België kan verblijven. Zij kan vanuit het herkomstland steeds om gezinshereniging verzoeken eenmaal zij voldoet aan de voorwaarden daartoe. De Raad merkt daarbij op dat staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 101). In afwachting kan verzoekende partij de banden met haar partner in België ook steeds onderhouden via moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken van haar partner aan haar in het land van herkomst. Zij toont niet aan dat zulks niet mogelijk zou zijn. Verzoekende partij maakt niet duidelijk waarom de beoordeling van verwerende partij dat de intentie om wettelijk samen te wonen en/of te huwen geen automatisch recht geeft op verblijf – in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij en haar partner wisten dat verzoekende partij niet was toegelaten, noch gemachtigd tot verblijf en hun gezinsleven vanaf het begin in België precair zou zijn – onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

2.6.6. Voor zover verzoekende partij verwijst naar een gezinsleven met de pluskinderen van haar partner wijst de Raad erop dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, *X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk*

(GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het administratief dossier of uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij een bloed- of aanverwantschapsband heeft met de kinderen van haar partner. De vraag is of de verzoekende partij kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van de kinderen rekening diende te worden gehouden. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een zorgdragende volwassene voor de kinderen is en dat bijgevolg de bestreden beslissing het belang van de kinderen schaadt. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich hoofdzakelijk tot een verwijzing naar de samenwoning en de stelling dat zij een zeer goede band heeft met de kinderen, de kinderen geen goede band hebben met hun biologische vader en een enorme steun hebben aan verzoekende partij. Als stavingsstukken (ook terug te vinden in het administratief dossier waar deze stukken werden neergelegd naar aanleiding van de verklaring van wettelijke samenwoning) worden enkele verklaringen toegevoegd van de basisschool waar de kinderen van de partner schoollopen, van een andere ouder wiens kinderen naar dezelfde school gaan, van de huisarts, en van familieleden van de partner van verzoekende partij waarin erop gewezen wordt dat verzoekende partij *“betrokken is bij de opvoeding”* van de kinderen, aanwezig is bij oudercontacten, haar *“rol als pluspapa”* heel serieus neemt en steeds klaarstaat voor de kinderen die haar als een vaderfiguur beschouwen, *“zich engageert om er te zijn voor de kinderen en dit ook zeer ter harte neemt”*, *“zeer attentvol”* is voor haar partner en diens kinderen en zich integreert binnen het gezin en goed voor haar partner en diens kinderen zorgt. Er werden voorts een aantal foto's voorgelegd inzake gezinsactiviteiten. Tevens bevat het administratief dossier een verklaring van één van de kinderen met de wens dat verzoekende partij voor altijd blijft. Dit volstaat evenwel niet om aan te tonen dat de verzoekende partij ook een zorgdragende volwassene is voor de kinderen, derwijze dat kan worden gesproken van een beschermenswaardige gezinsrelatie tussen de verzoekende partij en de kinderen. Het loutere gegeven dat verzoekende partij, die pas sinds september 2022 met hen samenwoont zodat op het moment van de bestreden beslissing er nog maar sprake was van een samenwoning van ongeveer een jaar terwijl de kinderen (een tweeling) geboren zijn in 2013 en minstens tot 2021 met hun biologische vader hebben samengewoond (zie stuk *Onderzoek wettelijke samenwoning* van 31 juli 2023 in het administratief dossier) en waarvan ook niet blijkt dat hun vader (volledig) uit het leven van de kinderen verdwenen is, opvoedingstaken met een marginaal karakter op zich neemt, kan bezwaarlijk doen besluiten dat zij met de kinderen van haar partner een dusdanige band heeft waardoor *in casu* zou kunnen gesproken worden van een daadwerkelijke zorgdragende volwassene ten aanzien van de kinderen. Het loutere gegeven dat verzoekende partij enige betrokkenheid toont ten opzichte van de kinderen van haar partner is onvoldoende om aannemelijk te maken dat zij een dermate zorgdragende figuur is voor de kinderen dat hiermee rekening had moeten gehouden worden. Met haar betoog maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de kinderen, die niet gescheiden wordt van de moeder waarmee wel een bloedband is aangetoond en waarvan kan aangenomen worden dat deze de daadwerkelijke zorg draagt voor de kinderen, geschaad zullen worden in hun hoger belang door de tijdelijke verwijdering van verzoekende partij. Er blijkt *in casu* bijgevolg niet dat verzoekende partij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven met de kinderen van haar partner. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij enig beschermenswaardig gezinsleven veronachtzaamd heeft bij het treffen van de bestreden beslissing. Anders dan wat zij aldus voorhoudt moest de verwerende partij dienaangaande geen belangenafweging doorvoeren.

Een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.7. Het eveneens geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen inzake het gezinsleven van verzoekende partij met haar partner en heeft zij verder op goede gronden vastgesteld dat verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft in België. Tevens heeft zij vastgesteld dat er geen sprake is van enige gezondheidsproblematiek die een terugkeer naar het herkomstland verhindert. Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.8. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER